

ča, se lepšala in bogatila koča na Čavnu, so se označevale in popravljale številne steze in poti, ki so popeljale pohodnike varno v planine. In naš prijatelj Stano je takrat prevzemal različna dela in odgovornosti, da je bilo delo dokončano, da so bili načrti izpolnjeni. Ljubezen ga je gnala v planine in vabila k delu. Takrat se je črtala pot društva, na katero se ajdovski planinci s ponosom oziramo. Plemenitila sta jo vedrina in vera v delo in človeka, katere mu je Stano neomajno zaupal.

Zgodovina ajdovskega planinskega društva postavlja njegovo podobo na prve liste, kjer tako stoji lik planinca, organizatorja in delavca, ki je podpiral naše društvo pri koreninah, pomagal pri zorenju in oplemenitil sedanjost, da kljubuje viharjem. V trenutku slovesa naj njegove drage tolaži misel, da smo ga imeli planinci in vsi, ki smo ga poznali, radi, da smo ga spoštovali kot vzornika in vodnika.

Upravni odbor Planinskega društva Ajdovščina

Jožetu Šoncu v slovo

*Sam, sam, sam moram biti,
v večnosti sebe in v sebi večnost
odkriti,
svoje prozorne peruti v brezdaljo
razpeti
in mir iz onostranske pokrajine
vase ujeti.*
(S. Kosovel: Prerojenje, odlomek)

Prijatelj in planinec Jože Šonc je kot Kosovel iskal v večnosti sebe in odkrival v sebi večnost. Iskal je smisel življenja in večnosti v svetu dela, poštenja, pri-

Jože v objemu svojih gora

zadevnosti, tovarištva, zagnanosti, dobrote, svetovanja in pomoči drugim, videl ga je v neprestanem razdajanju samega sebe in svojega znanja.

Kogar bogovi ljubijo, mu dodelijo milost, da s poslednjim korakom, da s poslednjim pogledom zaobjame svet okoli sebe, naravo s tisočermi lepotami, ki jih še ni dokončno opisala še nobena roka, ki jih še ni do popolnosti dojelo še nobeno človeško bitje. Jožetu je korak zastal sredi teh lepot in se je srce ustavilo sredi pričakovanja lepega.

Rodil se je 17. marca 1939 v Ljubljani. Kot inženir kemije se je zaposlil v Sežani. V februarju 1969 je postal član Planinskega društva Sežana in od takrat dalje je njegova ljubezen do planin in gora le še rasla in dobivala vedno nove kvalitete, ki jih zmore le predanost planinstvu. Te so se kazale v sodelovanju v vseh društvenih akcijah, kjer si je prizadeval za razvoj planinstva. Aktivno je bil v alpinistični sekciji, se udeleževal v vodenju društva, deloval v častnem razsodišču, od leta 1982 je bil večkrat zaporedoma

član nadzornega odbora, med letoma 1988 in 1992 pa je bil tudi predsednik PD Sežana. Tedaj mu je bila zaupana težka, odgovorna in zahtevna naloga – vodil je gradbeni odbor za izgradnjo planinske koče na Kokoši. Že pred tem si je prizadeval, da bi kraški planinci dobili kočo na Vremščici. Tam mu ni uspelo, zato pa je bil uspeh toliko večji na Kokoši, kjer so leta 1999 planinci postavili lepo postojanko. Kljub vsem obveznostim pa ni zanemarjal izletništva. Pripravljal in vodil je številne izlete, zlasti v tujino. Uspešna organizacija izletov je tako kot celotno njegovo delo še danes mlajšim za zgled.

Delo v planinski organizaciji pa ni ostalo neopaženo. Leta 1987, ob 35-letnici delovanja PD Sežana, je prejel bronasti znak Planinske zveze Slovenije, pet let kasneje pa še srebrnega. Toda vsa ta priznanja so le majhna oddolžitve človeku, ki je toliko storil za planinstvo. Verjetno bi tudi sam dejal, da je največje bogastvo v ljubezni do narave in največje priznanje planincu in človeku, če ga člani društva spoštujejo, cenijo, da, tudi ljubijo. In planinci smo vse to imeli v Jožetu, v človeku, ki nas je vzpodbujal, ki ni poznal poraza, ki si je vse življenje prizadeval za vzpostavitev zdravih, toplih človeških odnosov med člani in skupnega zdravega odnosa vseh ljudi do narave in naravnih lepot. Pogrešali bomo njegovo bivanje med nami, pogrešali bomo njegove nasvete, pogrešali bomo dobrega, predanega in ljubečega planinca.

Pavle Skrinjar